

SLOVAČKA

VISOKE I NISKE TATRE, 30.07. – 08.08.2010.

Visoke i Niske Tatry predstavljaju deo planinskog masiva Karpata. Protežu se kroz više zemalja, od Češke pa sve do Rumunije. Niske Tatry su najvećim delom pokrivene četinarskom šumom, a mnogobrojni kanjoni, prelepe doline i vodopadi pravi su izazov za sve ljubitelje prirode. Slovenski raj je zaista odgovarajući naziv za ovaj deo Tatra. Najviši vrh Niskih Tatry je Ďumbier (2042m). Posebno obeležje Visokih Tatry je njihovo direktno uzdizanje iz dolina. Gotovo potpuno su okružene bujnim crnogoričnim šumama koje od golog pojasa gde počinju stene deli uzan pojas klekovine. Svoj zadivljujući izgled Visoke Tatry duguju najpre svom granitnom sastavu, a zatim delovanju lednika koji su izdubili brojne doline, danas isprekidane morenama, poprečnim stenama i gorskim potocima koji se obrušavaju u slapovima. Stene granitnog sastava ne propuštaju vodu, pa otuda toliko gorskih jezera u svakoj od dolina. Najviši vrh Tatry je Gerlahovski štít (2663m), koji je i najviši vrh Karpata.

Kao što smo i obećali prošle godine, nakon naših pet dana provedenih u junu mesecu na Tatrama, evo nas ponovo u Slovačkoj. "Tatranska magija" koja nas je tada omađijala, nije nas ni napuštala sve do sada, pa smo sa velikom radošću i ovog leta pohrlili u Tatry, ali sada i koji dan duže.

Subota, 31.07. Krenuli smo u petak, u 22 sata. Posle udobnog putovanja, ipak malo dužih zadržavanja na putu ka Horgošu, a i samoj granici, oko 9 sati ujutru, stigli smo u Slovačku, na Niske Tatry, u Nacionalni park Slovenski raj. U malom mestu Podlesok, na oko dvadeset kilometara južno od Poprada, na 550 metara nadmorske visine, odakle se u park kreće u različitim pravcima, popili smo prvu jutarnju kafu, doručkovali, malo se razbudili, protegli noge i, posle prepakivanja, svi zajedno krenuli najatraktivnijom stazom, kroz živopisni kanjon Suha Bela (Sucha Bela). I tako...zakoračismo u Raj. Ali, ovog puta, za razliku od prošle godine, potpuno drugačiji, uzburkan, sa puno, puno vode, sa ogromnim vodopadima i slapovima i njihovim zaglušujućom hucanjem...Kakvo iznenađenje za mene i Milana (jer niko drugi iz cele grupe nije bio ranije) i potpuno drugačija slika od prošlogodišnje! Planinari koji su krenuli u patikama, a i koji nisu planirali "borbu" sa tolikom vodom, posle pređenih nekoliko stotina metara, izuzvanja i gaženja preko vode, ili, pak veranja i spuštanja uz i niz klizave i blatnjave strme litice kanjona, dugog 4 kilometra, ipak su odustali.

Snalaženje na nabujaloj reči

Bezbedno su se vratili u Podlesok i tu odmarali, šetali se, degustirali slovačke specijalitete i pili čuveno crno pivo u simpatičnim slovačkim restoranima. Nas jedanaestoro nastavili smo dalje. Hodamo pažljivo preko klizavih drvenih mostića i metalnih stepenica, na mnogim mestima prelazimo nabujalu rečicu gazeći preko glatkog kamenja, klizavih debala i granja, negde se i izuvamo, pa opet obuvamo cipele i veremo uz strme litice...Dolazimo i do najlepše atrakcije kanjona...do metalnih lestvica koje su pričvršćene sajlama i klinovima uz vertikalnu stenu. Visoke su i po nekoliko desetina metara. Vodopadi i slapovi obrušavaju se pored i ispod njih, kapljice vode rasprskavaju se na sve strane, a na nekim mestima jake bujice preplavljuju i mesta preko kojih gazimo, tako da smo potpuno mokri.

Lestvice

Voda plavi sve

Huc vode je zastrašujući. Penjemo se polako...maksimalno smo koncentrisani...čvrsto se držimo za lestvice,

klinove, negde i sajlou. Adrenalin je na vrhuncu...Idemo dalje, opet gazimo preko bezbroj drvenih mostića, pa prelazimo reku preko debala i kamenja, pa opet nailazimo na lestvice...uzbudljivo je, neobično, nikada ranije viđeno...

Lestvice

Čak je i meni i Milanu ovaj kanjon sada pokazao potpuno drugo lice, neočekivano, iznenađujuće...Još malo uspona kroz šumu i stižemo do Prevoja (940m). Tu pravimo pauzu. Nastavljamo do vrha, na 959m, a zatim se crvenom markiranom stazom, kroz šumu, spuštamo do Podlesoka. Kasnije saznajemo da je planinarka iz Čačka propala jednom nogom kroz drveni mostić i prilično povredila butinu i lakat. Kako je bila poslednja, nekako je uspela sama da se izvuče i nastavi hrabro dalje. U Podlesoku smo se odmorili, i mi probali to čuveno slovačko pivo, a zatim autobusom nastavili dalje. Stigli smo u Kralovu Lehotu, malo mesto koje se nalazi u Liptovskom kraju, na ušću reka Vah i Boujanke. Došli smo do Štroblove vile, renoviranog zamka "Slovačke plovidbe" iz 16. veka. Sačekao nas je Fridrih, koji će narednih osam dana biti naš ljubazni domaćin i kuvar ("beli čovek", kako smo ga prozvali, jer je, kao kuvar, stalno bio obučen u belo). Veći deo grupe smestio se u kućicama pored zamka (ima ih pet, a svaka ima tri sobe, zajedničku trpezariju i kupatilo), nas nekoliko bilo je u stanu pored Fridrihovog, pored zamka, a u restoranu samog zamka narednih dana ćemo svi zajedno doručkovati i večerati. Te večeri, umorni od neprospavane noći i putovanja, borbe sa nabujalom rekom i prepuni divnih utisaka iz Slovenskog raja, čvrsto smo zaspali.

Nedelja, 01.08. Posle doručka, krećemo autobusom ka Štrbskem plesu, jezeru i mestu na 1355 m/nv. Ta tako česta reč u Tatrama, pleso, na slovačkom znači planinsko jezero. Mi, koji smo rešili da planinarimo tog dana, izlazimo iz autobusa ranije, na nekoliko kilometara pre plesa, kod tačke Tri studnický (1140m n/v). Ostatak grupe nastavlja ka Štrbskem plesu, lepom turističkom mestu i zimskom skijaškom centru. Tu će provesti dan, obilazeći okolinu, kupajući se u hotelskim bazenima, a nekoliko njih odlazi žičarom do planinarskog doma "Pod Soliskom" i penje se na obližnji vrh Prednje Solisko (2093m). Tog dana, naš plan je uspon na vrh Krivan (2494m). Negde sam pročitala da ga zovu i slovačkim Materhornom! "Ko nije uspenjao Krivan, nije Slovak", kažu u Slovačkoj. Nalazi se na zapadnom delu Visokih Tatri i predstavlja simbol slobode i nacionalne suverenosti Slovačke.

Krivan

Pratili smo stazu obeleženu zelenom markacijom, koja serpentinasto vodi prvo kroz šumu, pa zatim ide između niske klekovine, a onda nastavlja izohipsom do ispod prevoja. Vreme je lepo. Smenjuju se oblaci i sunce...Na 2120 metara dolazimo do raskrsnice, odakle se penjemo na prevoj, nastavljamo preko Malog Krivana (2334m) i dalje, do vrha...Staza celom dužinom grebena ide preko stena i kamenja, većeg ili manjeg...Odozgo vidimo i Krivansko zeleno pleso, a ispred nas nepreglednu kolonu planinara koji hrle ka vrhu. Mnogi se sa njega i spuštaju... Na vrhu smo uglavnom u oblaku, ali, povremeno, i uspevamo da vidimo nepregledan lanac planinskog masiva Niskih Tatra, ponosni što smo i mi, eto, na njihovom nacionalnom simbolu.

Krivansko Zeleno pleso

Greibenom ka vrhu

Mladi planinar Marko, početnik u ovakvim visokogorskim pohodima, "kršten" je na vrhu. Iako je vreme promenljivo i sve je više oblaka i magle, čini mi se kao da ne žurimo

Na Krivanu

Uživamo, pričamo sa drugim planinarima strancima, razmenjujemo pića, hranu...Čuju se razni jezici. Atmosfera je potpuno opuštena. Gledam ta lica...ozarena su, srećna, zadovoljna...Ipak, moramo nazad. U jednom trenutku, kao da smo osetili nekoliko sitnih kapi kako padaju na naše lice...Srećom, ipak nema kiše! To je bio samo oblak koji je zlokobno zapretio, ali isto tako brzo i nestao...Pažljivo se spuštamo, a posebno smo oprezni na nekim strmim delovima gde gazimo preko ravnih, glatkih stena...Povratak je drugom stazom, preko Važeče doline, ka Štrbskem plesu. Pri silasku, sunce opet prijatno miluje naša lica. U jednom od restorana, pijemo pivo, nalazimo se sa grupom koja je ostala u tom gradiću, i svi zajedno, autobusom se vraćamo u zamak gde nas čeka naš nasmejani "beli čovek" koji nam je u međuvremenu spremio ukusnu večeru. Po izlasku iz zamka, podigla sam pogled ka tamnom nebu. Milijarde zvezda smeškale su mi se odozgo, obećavajući lep sutrašnji dan...

Ponedeljak, 02.08. Ovaj dan planirali smo za odmor. Uputili smo se ka Niskim Tatrama, Demanovskoj dolini i zimskom skijalištu "Jasna", sa namerom da posetimo Demanovsku ledenu pećinu. Nažalost, ponedeljkom pećina ne radi, tako da smo je ostavili za neki drugi dan. Dok smo na prijatnom jutarnjem suncu ispijali kafu u bašti jednog restorana, naš vođa je uzeo kartu i na licu mesta napravio plan za kraću šetnju po okolini. Deo planinara ostao je u Jasni da uživa na suncu, a većina grupe krenula je u šetnju. Došli smo do lepog, malog jezera Vrbicke, ušuškano u zelenilu, od njega krenuli uređenom stazom kroz šumu, između gustog i visokog drveća prekrivenog mahovinom, a zatim uz živopisan šumski potok obrastao zelenilom, koji je hućao i bućao, često praveći manje vodopade i slapove...

Slapovi

Pravi mali raj...za laganu šetnju, odmaranje, sabiranje misli, opuštanje...Postepeno se penjući, došli smo do tačke Tri vodi, a onda smo rešili da se vratimo, jer nas je popodne čekalo kupanje! Opet smo se svi okupili u Jasni, a onda krenuli autobusom, pa redom: jedna grupa izlazi u Liptovskom Mikulašu, gradiću u kome će provesti popodne, obilazeći grad, sportske radnje i uživajući u šoping i restoranima. Nekoliko kilometara kasnije, iz autobusa izlazi grupa koja odlazi u najveći slovački akva park "Tatralandija", a mi odlazimo u obližnji Liptovski Trnovec, na plažu. To je malo turističko mesto na obali Liptovske Mare koja predstavlja

slovačko more i najveći letnji rekreacioni centar. Liptovska Mara je, u stvari, veštačko jezero na reci Vah, nastalo sedamdesetih godina prošlog veka, ispod čije površine leži 13 potopljenih sela. Tokom leta, tu ima raznih sadržaja: iznajmljivanje čamaca, razni sportovi na vodi, krstarenje brodičem, škola jedrenja na dasci...Tu smo proveli prijatno popodne. Kupali se u hladnjikavoj, ali prijatnoj vodi i odmarali u debeloj hladovini drveća na obali. Sa nje smo, preko puta nas, gledali u vrhove Niskih Tatri, dok smo sa vode nazirali Krivan i druge vrhove Visokih Tatri...U povratku, pokupili smo planinare koje smo ostavili ranije i uputili se ka zamku. Uveče, posle večere, Nebojša i Jasmina završili su gitaru i zapevali, a mi smo im se pridružili. Svi zajedno, proveli smo prijatno veče.

Utorak, 03.08. Prošle godine bila je planirana ova kružna tura oko Soliska, ali smo zbog jake kiše morali da je odložimo za neki drugi put. I eto, tog avgustovskog dana, osvanulo je sunčano jutro. Potajno sam se radovala današnjem izletu i nestrpljivo ga iščekivala. Autobusom odlazimo do Štrbskeg plesa gde ostaju oni koji ne žele da planinare. Mi krećemo žutom markiranom stazom, prema vodopadu Skok. Staza koja vodi do njega, lagana je i prijatna za hodanje. Ide delimično kroz šumu, sa povremenim predivnim pogledima na okolne grebene i njihove vrhove. Jednim delom, pored staze protiče i potok koji svojim hukom i svežinom stvara poseban ugođaj. Hodamo više od sat vremena, a onda, odjednom, u daljini, pojavljuje se taj čudesan vodopad koji se obrušava sa visoke stene. Čujemo mu huk...Već ga slikamo, još uvek iz daljine, nestrpljivi da mu priđemo. Polako mu se približavamo. Odjednom, pre vodopada, ispred nas se pojavljuje jedno malo jezero, sa pravom malom plažom. Tu zastajemo. Fotografiramo. Okrećemo se na sve strane. Veličanstveni prizori...Nijedan aparat na svetu ne može da dočara tu lepotu. Nikakve reči ne mogu da je opišu...Ona mora da se VIDI i DOŽIVI...Krećemo dalje, i tek kada smo se potpuno približili, primećujemo da su to, u stvari, dva vodopada, jedan pored drugog, koji se, uz zaglušujući huk, sa nekoliko desetina metara obrušavaju niz stene...Polako se penjemo uz vodopad, sa njegove leve strane. Staza kojom idemo prilično je strma, ali dobro uređena i obezbeđena. Na neki mestima ugrađeni su klinovi i postavljeni lanci. Popevši se skroz gore, iznad vodopada, pred nama se pojavljuje još jedno predivno jezero...svetluca i bljeska pod suncem.

Skok

Jezero iznad vodopada

Ležemo na uglačane stene oko jezera...Uživamo...Gledamo, gledamo...prosto gutamo očima te neverovatne prizore...sada je vodopad ispod nas, sliva se upravo iz tog jezera pored kojeg sedimo, daleko dole je ono malo, sa plažom, prema severu uzdiže se vrh Patria, zapadnije od njega, na istom grebenu, vrh Satan, ka jugu greben Štrbske Solisko, zastrašujućeg, ali predivnog izgleda...

Malo jezero sa plažom

Nastavljamo dalje kroz Mlynicku dolinu. Gazimo preko širokog, ravnog, pegavog granitnog kamenja. Odjednom, čujemo samo tišinu. Tišinu koja se razliva tom širokom kamenom dolinom, okruženom gorostasnim vrhovima i grebenima...Ne čuju se ni naši koraci. A onda, iznenada, začusmo nešto. Nešto kao cvrkut malog ptica koji je možda zaglavljen u steni, ili je možda gladan i doziva majku. I opet...začusmo ponovo...taj neobičan zvuk ptice koji para nestvarnu tišinu... Neopisivo...Stižemo i do novog jezera, još lepšeg od prethodnih...Capie Pleso, na visini od 2070m, do kojeg se nalazi manje, Okruhle Pleso... Nastavljamo strmi uspon do sedla - prevoja Bistra Lavka (2308m). Došavši do ispod samog prevoja, vidimo da staza vodi kroz skoro vertikalni kuluar, ali je takođe dobro obezbeđena klinovima i lancima.

Capie pleso

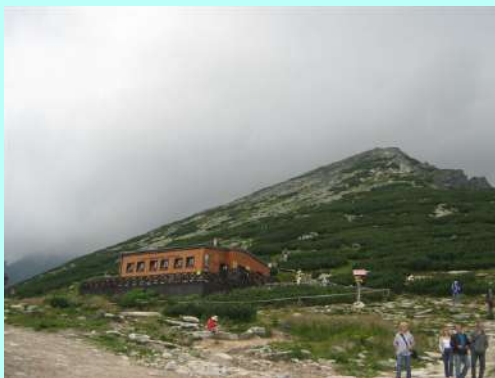
Kuliar

A onda, popevši se, kao da smo opkoračili prevoj i sada je trebalo sići. Opet je strmo, ali staza je obezbeđena i nije opasno. U istom trenu, sa druge strane prevoja, u Furkotskoj dolini, pred nama se pojavilo u svoj svojoj lepoti još jedno jezero...divno, predivno – Wahlenbergovo jezero.

Wahlenbergovo jezero

Silazimo do njega i tu pravimo pauzu. Posle svih ovih lepota koje smo doživeli za tako kratko vreme, prelepog vodopada i još lepših jezera, Furkotski štít, koji je ostao iznad nas, učinio nam se potpuno neatraktivnim i nije nas mamio da se uputimo ka njemu, iako je do njega bilo vrlo jednostavno doći. Ostavili smo ga za neku drugu priliku. Nastavili smo spuštanje kroz Furkotsku dolinu, spustili se do nižeg Wahlenbergovog jezera, na 2053m, usput ugledali i divokoze na liticama grebena, a onda uputili ka planinarskom domu Pod Soliskom (1840m).

Planinarski dom „Pod Soliskom“

Na tom mestu nalazi se i poslednja stanica žičare koja vodi od Štrbskeg plesa. Ono je sada u našem vidokrugu. Dok sedimo na terasi ovog lepog doma, pleso nam je kao na dlanu. Odmaramo...ne žuri nam se nigde. Prepuni smo utisaka koje smo poneli sa današnje neopisivo lepe ture. Moje srce je ispunjeno, zadovoljna sam. Kao da mi nije više ni bilo važno šta će dalje biti...Toliko sam želela da pređem celu ovu stazu, jer duboko u sebi sam znala i predosećala da će biti prelepo. I zaista je bilo tako...Uživamo uz pivo, čokoladnu tortu, slatku pitu sa sirom i drugim slovačkim „đakonijama“. A onda se lagano spuštamo pored žičare i zimskih skijaških skakaonica i silazimo do jezera. I to nam je bilo jako zanimljivo – da vidimo izbliza kako izgleda skakaonica, od kog materijala je napravljena, kakva joj je podloga. Zamišljali smo sneg i sportiste koji se neverovatnom brzinom spuštaju niz njih...U Štrbskem plesu sastajemo se sa planinarima-šetačima, pa ponovo pijemo pivo sa njima, dok im uzbudljivo pričavamo našu današnju turu. Ovaj božanstven dan završavamo u zamku, na večeri. I taman kada smo se spremili da legnemo, plavooka Rada dolazi ispod naših prozora i poziva nas na „žurku“ u kućicu broj 1. Nebojša i Jasmina ponovo su zasvirali i zapevali. Pridružili smo im se...Smenjivale su se pesme iz naše mladosti, vesele, tužne... Akordi gitare i naši glasovi razlegali su se kroz tihu, tamnu noć. Malo pre ponoći, već umorni, odazimo na počinak. Dok smo tonuli u san, vraćale su nam se slike jezera, vodopada, vrhova, a u ušima su nam je još uvek hučale bistrice vode i potoci koji su proticali pored nas ili se slivali sa planinskih litica...

Sreda, 04.08. I taj dan bio je predviđen za odmor. Ponovo smo otišli do Demanovske doline i obišli Demanovsku ledenu pećinu. U zimskim jaknama, prošetali smo po pećini, a po izlasku, većina planinara prokomentarisala je da u Srbiji ima i lepših. Zatim smo se uputili ka Liptovskom Mikulašu i neko vreme proveli u tom gradu, gde smo obišli nekoliko sportskih radnji i snabdeli se planinarskom opremom. Pronašli smo i pekaru u kojoj smo jeli nezaboravne slovačke štrudle, i to dve vrste: jednu, sa jabukama, i drugu, sa makom i višnjama. Ne mogu vam ni prepričati taj ukus! U roku od samo nekoliko minuta, „planule“ su štrudle sa makom i višnjama, a zajedno sa onim sa jabukama i upakovane „za poneti“! U nastavku dana, opet smo otišli do Liptovske Mare i termalnih bazena u Bešenovoj, malom mestu na obali ovog jezera. Više od dva sata kupali smo se u toplim i lekovitim vodama ovih bazena. Iako je napolju bilo oblačno, a temperatura vazduha iznosila oko 20 stepeni, nama je u vodi baš prijalo. Razni đakuzii i vodeni topovi prijatno su masirali naše umorne mišiće. Deo grupe šetao se po mestu i odmarao u obližnjim restoranima. Predveče, povratak u naš zamak...

Četvrtak, 05.08. Polazimo autobusom ka Starom Smokovecu, malom gradu u podnožju Visokih Tatri, odakle se simpatičnim crvenim vozićem na sajlu prevozimo do Hrebionika (1285m). Odatle svi krećemo u šetnju, zelenom markacijom. Prolazimo pored planinarskog doma (hotela) „Bilikova chata“ (hata – planinarski dom, na slovačkom) i krećemo penjanje uz reku Studeni potok. Uređena staza vodi kroz četinarsku šumu i sve vreme prati njen tok. Kroz drveće, divimo se tirkiznoj vodi ove bistre reke i prekrasnim vodopadima koje pravi, stvarajući zaglušujući huk na koji smo se već navikli, jer se čuje gotovo svuda. Penjemo se postepeno, a bukova, vodopada, slapova, sve više...

Vodopadi na Studenom potoku

Zaustavljamo se, fotografiramo, napajamo oči i dušu tom lepotom...Kroz šumu, stižemo i do najstarijeg planinarskog doma „Rainerova chata“, sagrađenog 1863. godine. Kasnije saznajemo da su besprekorno uređene planinarske staze, sa složenim ravnim kamenjem i pločama, kao pravim, velikim mozaicima („kao na Terazijama“, kako reče Rada), upravo delo učesnika omladinskih radnih akcija u 19. veku! Tu se rastajemo sa planinarima - šetačima. Oni ostaju da piju kafu u tom domu, da u povratku još malo slikaju vodopade, da se vrte do Hrebionika i spuste vozom u Stari Smokovec, gde će provesti ostatak dana, do našeg povratka. Mi ulazimo u Veliku Studenu dolinu. U početku, oblaci i magla zaklanjaju okolne grebene i vrhove...Osećamo da je sunce tamo negde, ali ga ne vidimo. A onda, polako pred nama počinje ta večita igra sunca i oblaka...ko će nadvladati. U jednom trenutku zastajemo i fotografiramo vrhove grebena koji, kao pobednici, izranjaju iz oblaka i magle, obasjani suncem, sa plavim nebom u pozadini. Sa oduševljenjem ih pozdravljamo. I ova staza je zanimljiva.

Staza ka Zbojničkoj hati

Opet uz potok, pa pored nekoliko manjih jezera, preko granitnih kamenih gromada i stena, dolazimo do planinarskog doma „Zbojnička chata“ (1960m). Dom je na lepom mestu, na uzvišenju odakle se pruža divan pogled na jezero ispod, a sa planinskim grebenima i vrhovima u pozadini. Po našem dolasku, spušta se gusta magla i kovitlaju sivi oblaci. Razmišljamo šta dalje. Do vrha Vihodna Visoka (Vychodna Vysoka), sa povratkom drugom, kružnom stazom, trebalo bi nam još puno vremena, pa procenjujemo da bi nas uhvatio i mrak. Magla je sve gušća i vreme u Visokim Tatrama počinje da se kviri...Jedan deo grupe odlučuje da se vrati istim putem nazad, a nas nekoliko ipak nastavljamo još malo. Cilj nam je uspon do prevoja Prielom (2290m) koji se nalazi ispod same Vihodne. Ulazimo u maglu i oblake, ali, kako mi napredujemo, tako oni uzmiču. Otvaraju se vidici ispred nas...Pa opet, kada nam se učini da će nas magla potpuno pokriti, posle samo nekoliko naših koraka, ona se ponovo rasprši i otvori nam poglede! U toj neobičnoj igri prirode i čoveka, ovog puta pobedili smo mi. Pobedili su snaga volje i jak duh naše male

grupe planinara. Spomenuću i veselu Radu koja je, uvek na čelu kolone, iza Milana, svojim vedrim osmehom, široko otvorenim plavim očima, pozitivnim mislima i neviđenom energijom, kao čarobnim štapićem, raspršivala i poslednje pramičke magle i oblaka koji su se nadvijali nad nama i ispred nas. Došli smo u podnožje prilično strmog kuluara koji je trebalo popeti. Nekoliko slovačkih planinara upravo se spuštalo. Bili smo maksimalno oprezni, jer su se sipar i veliko kamenje odranjali i rušili pod našim nogama. Idemo polako, obazrivo...Jedan po jedan, uspešno se penjemo na Prielom, pravo malo sedlo - prevoj, od koga se opet, isto tako naglo, spušta strma litica sa druge strane, na koju su postavljeni klinovi, metalne prečage za noge, kao stepenice, i sajla.

Strmi kuluar

Prielom

Odjednom, sa druge strane prevoja, magla se naglo podiže, a u dnu doline izroni modro jezero! Kakav prizor! Pojavi se samo na tren, zaslepi lepotom naše oči i zadivi srce i opet nestade u magli. Za takve trenutke treba živeti...To je jedan od onih zadivljujućih prizora koji vam oduzimaju dah, a što je više takvih trenutaka, to vam je život bogatiji, ispunjeniji i srećniji...Tu se zaustavljamo. Ne idemo dalje. I opet nam nije žao što se nismo popeli na Vihodnu, kojoj smo se sasvim i približili, jer sve što smo videli do ove tačke neopisive je lepote i potpuno je ispunilo svaki delić naše duše. Uspešno savladan kuluar dodatno nam je pojačao adrenalin. Više od ovoga nam ne treba. Zadovoljni smo. Polako se vraćamo. Isto tako oprezno, spuštamo se niz kuluar. Negde se držimo rukama, negde otpenjavamo... I Vesna, koja je planinarka tek nekoliko meseci, uspešno savladava svoj prvi kuluar. Nebojša, naš stari prijatelj i dugogodišnji planinar, takođe govori kako mu je ovo prvo ovakvo iskustvo...Istim putem, vraćamo se nazad. Pošto nam do poslednjeg termina polaska voza sa Hrebionika ostaje još malo vremena, a to je 7 sati uveče, maksimalno ubrzavamo korak. Žurimo, žurimo...Neko počinje da peva...Svi pevamo...Stižemo do voza pet minuta pred polazak. U Smokovcu nam se pridružuju i ostali planinari. Žurimo kući. U naš zamak, gde nas beli čovek i večera nestrpljivo iščekuju...Kakav dan!

Petak, 06.08. Još jedan dan za odmor. Ali, ne za sve nas. Grupa od sedmoro planinara (troje iz Niša i četvoro iz Novog Sada), uz saglasnost vodiča, odlazi tog dana na uspon na Slavkovski štít (2452m). To je, inače, jedini vrh u Visokim Tatrama na koji je dozvoljeno da se penje i zimi. Uspešno i vrlo brzo penju se na vrh. Nažalost, magla, kiša i grmljavina požuruju ih da se što pre spuste sa planine. Mi dan provodimo u slovačkim gradićima. Prvo odlazimo u Poprad, gde boravimo do 3 sata popodne. Neko na termalnim bazenima, a neko opet u šoping, obilasku grada, ili ručku u restoranima. Dok putujemo ka Tatranskoj Lomnici, kroz prozor autobusa divimo se nepreglednim padinama pokrivenim ljubičastim noćurkom, ali isto tako smo tužni zbog ogromne površine uništenih šuma i drveća koje je u jednom kratkom trenu odneo orkanski vetar (kažu tornado) koji je pokosio Tatre pre nekoliko godina (uništeno je preko tri miliona stabala četinarske šume!). U Lomnici ostajemo sat i po. U jednom od restorancića probamo njihovo tradicionalno jelo – haluške (neka vrsta testa sa sirom i prženom slaninicom). Ukusno! Iz ovog mestašca polazi žičara kojom se može popeti do vrha Lomnički Štít, drugog najvišeg i možda najlepšeg vrha u Tatrama. Ali, redovi za kupovinu karte su ogromni, a i cena karte je visoka - oko 40 evra! Na kraju, prolazimo kroz Stari Smokovec i Štrbske Pleso i vraćamo se u zamak. Dok putujemo, kiša pljušti...I opet smo imali sreće sa vremenom. Kabanica je celog tog dana bila spakovana na dnu naših ranaca. Te večeri je i Feđa, najmlađi član naše grupe (17 godina), ali već iskusan planinar, uzeo gitaru i odsvirao svoj repertoar. Pevušili smo sa njim...

Subota, 07.08. Još jedan dan za planinarenje. Odlazimo do Demanovske doline i ski-centra „Jasna“. Troje planinara ostaje u Lehoti, neki izlaze u Liptovskom Mikulašu, a veći deo grupe, na našu veliku radost, odlučuje da planinari. Planirali smo uspon na vrhove u Niskim Tatrama – Hopok (2024m) i najviši, Đumbijer (2043m). Od jezera, prateći žičaru, polako se penjemo besprekorno uređenom planinarskom stazom. Vreme je promenljivo. Ima i sunca, i oblaka... Ali, prijatno je za hodanje. Stižemo na 1670 metara, do planinarskog doma Lukova. Tu pravimo pauzu, a zatim nastavljamo uspon ka Hopoku. Pratimo jasno vidljivu zimsku markaciju, dobro postavljenu tik uz ivicu strmog odseka. Magla beži ispred nas...Prolazimo pored meteorološke stanice, planinarskog doma „Kamena chata“, još malo uspona, i...na vrhu smo! Magla nas potpuno obavija. Vidika nema. Ali, to ne kvari naše raspoloženje. Imamo još tri „krštenja“ : Jelenino, Nikolino i Natašino.

Krštenje na Hopoku

Žurimo da se svi slikamo. Na vrhu se nalazi i ploča koja pokazuje tačnu udaljenost glavnih gradova od Hopoka. Tu je i Beograd, naravno. Vazdušnom linijom udaljen 485 km! Da je lepo vreme, videli bismo, kao na dlanu, sve vrhove Visokih Tatri, poređane kao biseri u ogrlici. Ne žalimo, doći ćemo ponovo...mislimo u sebi. Vraćamo se nazad, u Kamenu hatu, koja je, inače, otvorena za planinare tokom cele godine, a odakle, nakon kraće pauze, nastavljamo grebenom ka drugom vrhu. Magla i oblaci delimično se podižu, pa opet imamo divne poglede sa grebena, ka dolinama na obe strane. Planinarska staza koja vodi celom njegovom dužinom zaista je pravo remek-delo. I stvarno, kako reče Rađa, kao da hodate Terazijama...Pogledajte sliku. Sa Hopoka smo se spustili skoro 300 metara do prevoja Demanovske sedlo (1756m), a onda nastavili dalje uspon preko grebena, do Đumbijera. Na samom vrhu, postavljena su dva velika krsta posvećena nastradalim planinarima. Nažalost, zbog oblaka u kome smo bili, ni sa ovog vrha nismo imali poglede.

Kao na Terazijama – greben ka Đumbijeru

Na Đumbijeru

Posle kraće pauze i zajedničkog fotografisanja, krećemo nazad. Spuštamo se strmom padinom planine, serpentinastom planinarskom stazom, ka prelepj Širokoj dolini...Sa naše leve strane ostaje veličanstveni prevoj Demanovske sedlo, prekriven kao tepihom, zelenom, skoro satenastom travom...

Demanovske sedlo

Razne nijanse zelene boje mešaju se sa raznobojnim cvećem koje raste na padinama...Zadivljeni smo lepotom. Često se zaustavljamo da bismo fotografisali...Spuštamo se do šume. Pre ulaska u nju, pravimo pauzu...beremo borovnice...Okrećemo se da još jednom pogledamo masive Niskih Tatri...Da ih zapamtimo i u našim mislima sačuvamo dugo, dugo...Tada vidimo da se tamni oblaci nadvijaju nad njima, a čuje se i grmljavina. Umakli smo na vreme. Po ulasku u šumu, počinje kišica. Konačno oblačimo naše kabanice, danima spakovane na dnu ranca. Vrlo brzo ih skidamo, jer kiša prestaje. I tako, nekoliko puta...Dolazimo do planinarskog doma Lučki. Naše poslednje planinarsko odredište. Naša poslednja hata...Po malo smo setni. Po malo tužni...Znamo da je tu kraj. A onda, pre ulaska u autobus, sunce nam se odjednom ponovo pokazalo u punom sjaju. Pred našim očima puklo je plavo nebo. Bljesnule su nestvarne stene planinskog masiva. I kao da smo začuli šapat: dođite nam opet! Uveče se opet okupljamo u trezariji i, uz gitaru i pesmu, polako opraštamo od Slovačke...

Nedelja, 08.08. Ujutru smo se spakovali, doručkovali, pozdravili sa Fridrihom i zahvalili mu na srdačnom

gostoprimstvu i ljubaznosti. Pauzu smo pravili u malom, živopisnom gradu Banska Bistrica, a onda nastavili ka mađarskoj granici i Budimpešti.

Banska Bistrica

Nije bilo gužvi kao u dolasku. Budimpešta nas je sačekala prepuna turista. Neizbežna šetnja ulicom Vaci, obilazak Srpske ulice i pravoslavne crkve, kolači u poslastičarnici Žerbo...Nastavljamo putovanje. Feđa uzima gitaru i započinje sa pesmom. Pridružujemo mu se. Veseli smo. Kako je već kasno, odustajemo od pauze na Paličkom jezeru. Rastajemo se sa planinarima iz Novog Sada. Stižemo u Beograd pre ponoći. Svetla sa Hrama Svetog Save obasjavaju našu malu Skerličevu ulicu, koja nas je toliko puta ispraćala i sa koliko puno ljubavi ponovo dočekivala. Na koju smo kročili kao pristigli, posle dugo, dugo vremena, iz nekog drugog sveta, iz neke potpuno druge dimenzije, nestvarne, bezvremene, božanstvene...Prepuni utisaka koji prosto kipte iz nas...Očarani, omađijani...onom, „tatranskom magijom“, sa početka moje priče. Uzela sam rančeve i zakoračila ka autu...Ojednom, shvatila sam da ne hodam...Ja lebdim...!

Statistika: Naša grupa brojala je 37 planinara iz različitih planinarskih društava iz Srbije: Pobeda i Železničar iz Beograda, Kablar iz Čačka, Železničar iz Niša, Naftaš i Viline vodice iz Novog Sada, Deli Jovan iz Negotina.

Uspion na Krivan: pređeno 25 km i savladano 1400 m n/v.

Kružna staza oko Soliska: pređeno 17 km i savladano 1100 m n/v.

Uspion do sedla Prielom, ispod Vihodne: pređeno 21 km i savladano 1150 m n/v.

Uspion na Hopok i Đumbijer: pređeno 23 km i savladano 1300 m n/v.

Uspion na Slavkovski štit: pređeno 17 km i savladano 1450 m n/v.

Za 8 dana (sa usponom na Slavkovski štit) ukupno pređeno 123 km i savladana visinska razlika od 7260 m.

Vođa puta: [Milan Lončar](#), PD Pobeda

Izveštaj: Marija Petrović, PD Pobeda

Fotografije: Tomislav Stanojević, PD Pobeda, Popov Fedor, Naftaš - Novi Sad, Marija Petrović